

## Advent: 54. Kde je naděje v prvním adventním týdnu?

**Přijdou lvi; dělají to vždycky.** Život může být někdy hrozné slovo na pět písmen, ale co naděláme? Podřídíme se tiše a beznadějně, nebo budeme vzdorovat? Naděje odmítá vidět realitu v nominální hodnotě a požaduje něco lepšího, protože naděje něco ví. Naděje ví, že Bůh je také v lese. Určitě existují lvi, tygři a medvědi, ale také Bůh.



Advent



## Kde je naděje v prvním adventním týdnu?

**Tyto další čtyři adventní týdny** budují pocit očekávání narození našeho Pána. Každý týden připravujeme velká témata: Naděje, Pokoj, Láska, Radost. Zapalujeme svíčky, abychom symbolizovali tato témata očekávání a přípravy. To nás posiluje, buduje a povzbuzuje až do Vánoc.

Advent jsem vždycky miloval. Ale musím být upřímný, první neděle je vždycky trochu bizarní. Začíná to nadějí – což je doslova moje věc – ale není vaší typickou nadějí. Advent vždy začíná apokalyptickou nadějí. Věci konce času, ze kterých některým baptistům roste touha po konečném zničení světa. Ale nám ne. Zde překypujeme nadějí a očekáváním, když v našich evangelijních lekcích vždy dostáváme předpovědi o konci časů. Díky Bohu.

Jestli někdy v mém životě bylo období, kdy jsem chtěl, aby Bůh protrhl nebesa, sestoupil na zem, po které chodíme, a ustanovil království nebeské – napravil všechny křivdy, nastolil dokonalou spravedlnost, uvedl nás všechny do božského pokoje a celistvosti a blahobytu – to je právě teď. Chci to teď víc, než jsem kdy v životě chtěl.

**Konec všech nemocí**, konec jakékoli hrozby smrti, už žádné slzy, žádné starosti, žádné zlo, jen dobro. Ano, přijď, Pane Ježíši, protože jsem unavený. Jsem unavený, když vidím, jak ti, které miluji, trpí bez zjevného důvodu.

„Ano, přijď, Pane Ježíši, protože jsem unavený. Jsem unavený, když vidím, jak ti, které miluji, trpí bez zjevného důvodu.“

Nespravedlnosti rasismu, sexismu, genderového násilí, křesťanského nacionalismu, bílé nadřazenosti

atd., atd., atd. – ty věci, které nemohou existovat v království nebeském, protože nejsou z nebes – tyto věci mne zdeptaly, že se nepřekonám a jen ležím na zádech.

Žiji a pracuji v systému, který ničí naši budoucnost – náš budoucí svět a naše budoucí lidi, kteří v něm budou žít, kde pokračujeme v navrhování našeho socioekonomického a politického systému, abychom se starali a podporovali ty nejbohatší a nejelitnější a zároveň ničili životy lidí, kteří ještě nežijí v nedotknutelném bohatství, ti nejzranitelnější, nejmenší z nich.

**Je to paradox, ne?** Jak můžete mluvit o naději, když žijete v tak nelítostném a brutálním světě? Jak vypadá naděje?

Když jsem byl dítě, vysílal se film *Čaroděj ze země Oz* každý rok. Je to ikonický film. Mladá Dorothy a její pes Toto jsou smeteni v masivním tornádu a ona přistává v jiné říši ve skutečných problémech, a jediné, co chce, je vrátit se domů. Zbytek filmu je věnován její cestě domů a všem překážkám, kterými musí projít. Téměř na každém kroku naráží na překážku, která je tak nepřekonatelná, že pochybujeme, zda se ještě někdy dostane domů.



Z filmu „Čaroděj ze země Oz.“

Dorothy, Plechový muž a Strašák se chystají projít lesem a ona přemýšlí, jestli nenarazí na nějaká divoká zvířata. Plecháč říká, že předpokládá, že budou, a Strašák se ptá: „Zvířata, která žerou slámu?“ Na což Cínový muž říká: „Některá, ale většinou jsou tam lvi, tygři a medvědi.“ A co je v tu chvíli potká? Lev!

### **Naděje vypadá hodně podobně.**

S vědomím, že nebezpečí je před námi, že to nejde obejít, stejně postupujeme vpřed. To se snadněji řekne, než udělá, ale je to naděje.

Nedávno jsem četl článek o Wendellu Berrym, který popisoval jeho koncept naděje a beznaděje. Existuje ticho až k beznaději, a to je jiné ticho než ticho spoluviny. Ticho beznaděje je vzdání se, rezignace. Vyznačuje se fatalismem a smířením se s nevyhnutelným.

**Pocity jako: „Vždy to tak je a nedá se s tím nic dělat. Když s tím nemůžete nic dělat, proč o tom něco říkat,“** vystihují povahu tohoto ticha.

„Naděje je odpor, říká Wendell Berry.“

Opakem ticha, opakem tohoto druhu beznaděje, je odpor. Naděje je podle Wendella Berryho odpor. Takže v tomto smyslu si svými činy vytváříme svou vlastní naději.

Zmrzneme v lese při pouhé myšlence na lva, tygra nebo medvěda? Nebo jím začneme procházet? Otočíme se a ze strachu utečeme opačným směrem? Nebo dáme jednu nohu před druhou a půjdeme dál?

**Přijdou lvi; dělají to vždycky.** Život může být někdy hrozné slovo na pět písmen, ale co naděláme? Podřídíme se tiše a beznadějně, nebo budeme vzdorovat?

Naděje odmítá vidět realitu v nominální hodnotě a požaduje něco lepšího, protože naděje něco ví. Naděje ví, že Bůh je také v lese. Určitě existují lvi, tygři a medvědi, ale také Bůh.

Je tu Bůh, dobrá síla, která se pohybuje naším světem a nutí Boží lid k odporu, shromažďuje Boží lid v hlase, vytváří milované společenství, takže do lesa lvů, tygrů a medvědů nekrácíme sami. Tento druh naděje je druh naděje, kolem které můžete vybudovat život.

Zde vám chci vyprávět příběh o akci *Together for Hope (Společně pro naději)* a práci, kterou děláme na venkově v Americe a která ukončuje přetrvávající venkovskou chudobu. Toto je ideální místo pro rozhovory o utopických vizích Boží budoucnosti (přeměna zbraní na zemědělské vybavení), což vytváří soulad v našem týmu a napříč našimi komunitními organizacemi po celém venkově Ameriky.

Zde vyprávím příběhy naděje – a všechny ty příběhy jsou skutečné a pravdivé a společně proměňujeme venkov v Americe na naději.

**Naděje, utopie, vyrovnání, ach ne!** – skvělé provizorní odpovědi lvům, tygrům a medvědům. I když by to byla pravda, a je to pravda a dokonce mocná, nebylo by to zcela upřímné.

„Celý náš svět se těmito diagnózami obrátil vzhůru nohama.“

Nedávno byla našemu prvorozenému dítěti diagnostikována cukrovka 1. typu a asi měsíc poté byla mé ženě Pam diagnostikována rakovina prsu. Celý náš svět se těmito diagnózami obrátil vzhůru nohama a my se stále učíme, jak život začíná vypadat, jak vypadá naděje.

Naděje vypadá jako poštovní krabice s příkrývkou, máslovými ponožkami a svíčkou a lístkem s nápisem: „Milujeme tě, modlíme se za tebe, doufáme, že se uzdravíš rychle a že ti pomohou.“ To jsou jasné paprsky naděje prorážející temné mraky bolesti osvětlující cestu vpřed.

**Připadalo mi to jako miniapokalypsa**, když Bůh protřhl nebesa, sestoupil na zem, po které chodíme, a ustanovil nebeské království v tom jediném okamžiku, kdy nám přátelé dali vědět, že nejdeme lesem sami. Že Bůh byl v lese také a oni také.

Tak vypadá naděje pro tolik lidí. Tak vytváříme naději. Tak odoláváme zoufalství a nadále dáváme jednu nohu před druhou – a někdy je velmi, velmi těžké táhnout tu nohu vpřed. Někdy potřebujeme pomoc s tažením té nohy dopředu. Někdy se musíme vzájemně posouvat dopředu. Někdy jsme to my, kdo nese, a někdy jsme to my, kdo nesen.



Jason Coker

[Baptist News Global](#)

## Jason Coker



Jason Coker

**Jason Coker** slouží jako koordinátor Cooperative Baptist Fellowship of Mississippi a jako prezident Together for Hope.